

Crisi tancada, debat latent

La crisi per les declaracions del conseller d'Educació, Ernest Maragall, ha quedat tancada. Però ha deixat al descobert la incomoditat amb què una part del PSC viu la situació actual de la formació i la relació amb el PSOE.

El president de la Generalitat, José Montilla, i el conseller d'Educació, Ernest Maragall, a la inauguració de l'edifici de l'IES Els Gorgs, a Cerdanyola del Vallès (Vallès Occidental).

La nissaga Maragall ha donat grans moments al PSC. Però també ha desfermat algunes de les crisis més estridents dels socialistes catalans els darrers anys. Ara ha estat el torn d'Ernest Maragall, el conseller d'Educació, que va aixecar una bona polèmica, en expressar –primer en una conferència, després en un article al diari que més temor produeix a la classe política catalana, *La Vanguardia*–, que la fórmula de govern del tripartit s'havia esgotat, que faltava projecte de país i, entre més coses, que el PSC havia de tenir veu pròpia al Madrid. En defensa del conseller d'Educació hi va sortir el d'Econo-

mia, Antoni Castells, que, arran de les crítiques a Maragall, va reivindicar el dret d'obrir debats dins la formació.

Sigui com sigui, la polèmica es tancava al cap de pocs dies. Dilluns passat, l'executiva del PSC va servir per a posar tothom a lloc. El conseller Maragall rectificava i posava el càrrec a disposició del president, que el refermava com a conseller. Montilla instava el seu partit a conjurar-se per no perjudicar la causa comuna, la cursa electoral en la qual, de moment, no surten de favorits. I dimarts passat, president i conseller oferien la imatge de la concòrdia en una inauguració d'un institut a Cerdanyola del Vallès.

Crisi tancada. Tot i el tancament de la crisi, per part del PSC, aquest episodi ha regalat a les forces polítiques de l'oposició una oportunitat per a denunciar les discrepàncies i el desgast de l'actual govern català. CiU ha donat la raó a l'anàlisi que va fer el conseller Maragall, respecte a la fatiga que el tripartit genera entre l'electorat català, i sobre la manca de projecte de país, a més de la dependència del PSC –i per extensió del tripartit– al PSOE. D'una altra banda, el PP aprofità l'ocasió per tornar a demanar eleccions avançades.

Però la reacció lògica de l'oposició no és l'element determinant de l'episodi. La polèmica que van suscitar les paraules de Maragall ha posat de manifest, a la recta final de la legislatura, la incomoditat d'un sector dels socialistes catalans envers l'actual estratègia de govern tripartit. Bona part dels socialistes catalans, siguin més o menys participants de l'anomenat *aparell*, consideren que el govern amb una formació independentista, Esquerra, o, fins i tot, amb ICV, els porta un desgast polític massa elevat, perquè els allunya de l'anelhada centralitat política que es disputen amb CiU a Catalunya. D'una altra banda, l'episodi també ha tornat a treure el vell debat que periòdicament branden alguns quadres del PSC: la recuperació de la marca pròpia al Congrés de Diputats de Madrid, diluïda en el grup del PSOE després del cop d'estat de Tejero i companyia.

Però aquest debat, com passa en totes les esmenes que periòdicament es presenten als successius congressos dels socialistes catalans, s'ha apartat, de nou. Ara no toca, toca la cursa electoral.

Enric Rimbau